

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 325
Warszawa, 29 marca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt powiadomić Panią Marszałek, że Senat na 8. posiedzeniu w dniu 29 marca 2012 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

- o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego.

Projekt ustawy stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Andrzeja Grzyba do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Z poważaniem

(-) Bogdan Borusewicz

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 marca 2012 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o organizacji
rynku rybnego**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego.

Jednocześnie upoważnia senatora Andrzeja Grzyba do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego

Art. 1. W ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 168) w art. 23:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gatunków ryb, których zasoby wymagają wzmożonej ochrony lub wzmożonego nadzoru, pierwsza sprzedaż odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży.”;

2) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) czas wyładunku ryb, o których mowa w pkt 1”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 października 2010 r. (sygn. akt Kp 1/09) stwierdzającego niezgodność art. 23 ust. 1 i art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego z Konstytucją.

Sentencja wyroku opublikowana została w M.P. Nr 75, poz. 952 (dzień publikacji wyroku – 25 października 2010 r.), a jego pełny tekst, wraz uzasadnieniem: OTK ZU z 2010 r. Nr 8A, poz. 74.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. TK stwierdził niezgodność:

1) **art. 23 ust. 1** ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego, w zakresie w jakim upoważnia ministra właściwego do spraw rybołówstwa, do określenia „innego miejsca pierwszej sprzedaży” gatunków ryb, których zasoby wymagają wzmoczonej ochrony lub wzmoczonego nadzoru – z art. 22 konstytucji oraz z zasadą określoności przepisów prawnych, wynikającą z art. 2 konstytucji,

2) **art. 23 ust. 3 pkt 2** ustawy, w zakresie dotyczącym określenia przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa, w drodze rozporządzenia, innych, poza „centrami pierwszej sprzedaży”, miejsc pierwszej sprzedaży – z zasadą określoności przepisów prawnych, wynikającą z art. 2 konstytucji.

Ponieważ były to przepisy zaskarżone w trybie kontroli prewencyjnej, TK stwierdził też, iż powołane przepisy nie są nierozzerwalnie związane z całą ustawą.

2.2. Regulacja „pierwszej sprzedaży” „ma na celu, oprócz zapewnienia właściwych warunków weterynaryjno-sanitarnych, eliminowanie z rynku produktów pochodzących z nielegalnych lub nieraportowanych połowów”. Przede wszystkim chodzi o ograniczenie połowów dorsza, do czego Polska jest zobowiązana w świetle przepisów UE.

Przepis art. 23 ust. 1 przewiduje, że „W przypadku gatunków ryb, których zasoby wymagają wzmoczonej ochrony lub wzmoczonego nadzoru, pierwsza sprzedaż odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży lub innym miejscu pierwszej sprzedaży określonym przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa”. Natomiast ust. 3 pkt 2 przewiduje, że „Minister właściwy do spraw rybołówstwa określi, w drodze rozporządzenia (...) miejsca pierwszej sprzedaży oraz czas wyładunku ryb (...) – mając na uwadze konieczność ochrony żywych zasobów wód i zapewnienia ich zrównoważonej eksploatacji oraz pewności obrotu”.

Artykuł 3 ust. 2 definiuje, że przez „centrum pierwszej sprzedaży” należy „rozumieć wyodrębniony w porcie rybackim lub przystani rybackiej obiekt wyposażony w niezbędną infrastrukturę, w szczególności wyładunkową i transportową, przeznaczony do prowadzenia sesyjnej lub aukcyjnej sprzedaży ryb, prowadzony przez uznaną organizację producentów, o której mowa w przepisach rozporządzenia [europejskiego] nr 104/2000”. Ustawa nie definiuje natomiast „innego miejsca pierwszej sprzedaży”.

2.3. Artykuł 22 konstytucji przewiduje, że „Ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny”. Klauzula „ważnego interesu publicznego” obejmuje przesłanki wymienione w art. 31 ust. 3 Konstytucji, ale może obejmować także inne przesłanki umożliwiające ograniczenie wolności działalności gospodarczej. W konsekwencji „zakres dopuszczalnych ograniczeń wolności działalności gospodarczej jest – (...) z punktu widzenia materialnoprawnych przesłanek ograniczeń – szerszy od zakresu ograniczeń tych wolności i praw, do których odnosi się art. 31 ust. 3 Konstytucji”. Zarazem jednak TK zaznaczył, że „możliwość ograniczenia wolności działalności gospodarczej w stopniu (zakresie) większym niż możliwość ograniczenia innych praw i wolności konstytucyjnych”, oznacza zawężenie pola regulacji, która może być przekazana do rozporządzenia ministra. W przeciwieństwie bowiem do art. 31 ust. 2 ograniczenie wolności gospodarczej może nastąpić „tylko w drodze ustawy”. Innymi słowy mówiąc, rozszerzenie materialnoprawnych przesłanek umożliwiających ograniczenie wolności działalności gospodarczej oznacza bardziej rygorystycznie rozumianą niż w przypadku innych wolności, konieczność regulacji tych ograniczeń tylko w ustawie, z eliminacją możliwości przekazywania zasadniczych elementów ograniczenia do rozporządzenia.

Z art. 2 konstytucji wynika natomiast zasada określoności przepisów prawnych, z której z kolei wynika nakaz formułowania przepisów prawnych w sposób zapewniający dostateczną ich precyzję w ustalaniu ich znaczenia i skutków prawnych.

2.4. Przepis art. 23 ust. 1 przewiduje, że „pierwsza sprzedaż [niektórych gatunków ryb] odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży lub innym miejscu pierwszej sprzedaży określonym przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa”. Centrum pierwszej sprzedaży jest zdefiniowane w ustawie, natomiast inne miejsca pierwszej sprzedaży nie są; obie kategorie miejsc wskazuje minister. „Zawarta w zaskarżonym przepisie ustawy kategoria ‘inne miejsce pierwszej sprzedaży’ (...) mająca być w pełni określona przez ministra, stanowi naruszenie wskazanych wyżej wymogów formalnych ograniczenia wolności działalności gospodarczej, wynikających z art. 22 Konstytucji, w myśl których wszystkie istotne elementy regulacji ograniczającej wolność działalności gospodarczej winny być określone przez ustawę w taki sposób, aby z samej ustawy wynikały skonstruowane na gruncie jej przepisów normy skierowane do ich adresatów, będące konsekwencją dokonanego ograniczenia wolności działalności gospodarczej”.

„W świetle powyższych wymogów upoważnienie dla ministra do określenia kategorii ‘innego miejsca pierwszej sprzedaży’, zawarte w art. 23 ust. 1 ustawy, jest upoważnieniem blankietowym. Nie zmieniają tej oceny Trybunału zamieszczone w art. 23 ust. 3 ustawy wytyczne dla ministra, aby określił (tzn. wskazał) miejsca pierwszej sprzedaży, o których mowa w art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy, ‘mając na uwadze konieczność ochrony żywych zasobów wód i zapewnienia ich zrównoważonej eksploatacji oraz pewności obrotu’. Wytyczne te dotyczą bowiem wskazania konkretnych miejsc pierwszej sprzedaży (również określenia czasu wyładunku ryb, o których mowa w art. 23 ust. 3 pkt 1 ustawy). Jak ustalono wyżej, art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy upoważnia ministra do wskazania konkretnych miejsc pierwszej sprzedaży. Upoważnienie zawarte w tym przepisie dotyczy wskazania przez ministra konkretnych miejsc pierwszej sprzedaży w ramach obydwu wspomnianych kategorii, tzn. ‘centrum pierwszej sprzedaży’ oraz kategorii ‘innego miejsca pierwszej sprzedaży’, która ma być w pełni określona przez ministra”. Choć dana regulacja, upoważniająca ministra do wydania rozporządzenia, może odpowiadać wymogom formalnym wynikającym z art. 92 ust. 1 Konstytucji, to jednak może ona jednocześnie nie spełniać formalnych wymogów regulacji ustawowej ograniczenia wolności działalności gospodarczej, wynikających z art. 22 Konstytucji, ponieważ ten ostatni przepis wprowadza bardziej rygorystyczne kryteria w zakresie upoważnienia ustawodawczego dotyczącego regulacji ograniczeń wolności działalności gospodarczej.

2.5. TK odnosząc się do naruszenia zasady określoności przepisów prawnych, w zakresie w jakim ustawodawca posługuje się określeniem „inne miejsce pierwszej

sprzedaży”, biorąc pod uwagę funkcję jaką pełni to określenie w ustawie, doszedł do wniosku, że „zwrot: ‘inne miejsce pierwszej sprzedaży’ winien być określony w ustawie”.

Z charakteru zaskarżonej regulacji, ograniczającej wolność działalności gospodarczej, wynika więc, że ów zwrot niedookreślony „jest niedopuszczalny, gdyż jego pełne określenie w drodze rozporządzenia jest niezgodne z art. 22 Konstytucji”. Tymczasem, jak ustalono wyżej, w odniesieniu do pierwszej z wymienionych w zaskarżonym przepisie art. 23 ust. 1 ustawy kategorii miejsc pierwszej sprzedaży, a mianowicie w odniesieniu do „centrum pierwszej sprzedaży”, takie określenie jest w pełni możliwe w ustawie.

„W świetle (...) zasady określoności (...) nie tylko nie zachodzi konieczność posłużenia się przez ustawodawcę niedookreślonym zwrotem: ‘inne miejsce pierwszej sprzedaży’, lecz jest to wręcz niedopuszczalne”. Kluczowa funkcja, jaką pełni ten zwrot niedookreślony w ustawowej normie prawnej, upoważniającej ministra do określenia kategorii „inne miejsce pierwszej sprzedaży”, powoduje, że zwrot ten winien być określony w ustawie.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

TK stwierdził, iż orzeczenie o niezgodności art. 23 ust. 1 ustawy, w zakresie wskazanym w sentencji wyroku, „powoduje uchylenie stosownej części zaskarżonego przepisu”, na gruncie której rekonstruowana jest norma upoważniająca ministra do określenia „innego miejsca pierwszej sprzedaży”. W konsekwencji owego „uchylenia” przepis ten będzie miał następujące brzmienie: „W przypadku gatunków ryb, których zasoby wymagają wzmożonej ochrony lub wzmożonego nadzoru, pierwsza sprzedaż odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży”.

Ponadto, orzeczenie o niekonstytucyjności art. 23 ust. 1 ustawy wywołuje również skutki dotyczące art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy, w zakresie dotyczącym „określenia”, tzn. faktycznie wskazania, przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa w rozporządzeniu konkretnych „miejsc pierwszej sprzedaży” ryb, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz w art. 23 ust. 3 pkt 1 ustawy. W konsekwencji „uchylenia przez Trybunał” art. 23 ust. 1 ustawy, „miejscami pierwszej sprzedaży”, o których dotychczas była mowa w art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy, pozostają tylko „centra pierwszej sprzedaży”. W konsekwencji wyroku, minister nie będzie już mógł, na podstawie art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy, wskazywać „innych miejsc pierwszej sprzedaży”. Orzeczenie o niekonstytucyjności art. 23 ust. 1 ustawy nie zmienia

jednak brzmienia art. 23 ust. 3 pkt 2 ustawy, a tylko wykładnię tego przepisu w zakresie wyżej wskazanym.

Przepisy te zostały zakwestionowane w trybie kontroli prewencyjnej. W takim przypadku, art. 122 ust. 4 Konstytucji przewiduje, że „Jeżeli (...) niezgodność z Konstytucją dotyczy poszczególnych przepisów ustawy, a Trybunał Konstytucyjny nie orzeknie, że są one nierozdzielnie związane z całą ustawą, Prezydent (...), po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu, podpisuje ustawę z pominięciem przepisów uznanych za niezgodne z Konstytucją albo zwraca ustawę Sejmowi w celu usunięcia niezgodności.”. Prezydent podpisał ustawę, jednak z jej treści nie usunięto zakwestionowanych przepisów; zaznaczono tylko, że przepisy te zostały przez TK zakwestionowane. Stąd wyrok w zakresie art. 23 ust. 1, a także w zakresie art. 23 ust. 3 pkt 2 wymaga wykonania.

Mając powyższe na uwadze, kierując się brzmieniem sentencji wyroku oraz jego uzasadnieniem, proponuje się, aby zmiana ustawy polegała na nadaniu nowego brzmienia art. 23 ust. 1, które wynika wprost z uzasadnienia wyroku TK (pkt III. 5), oraz art. 23 ust. 3 pkt 2.

Projekt w istocie nie zmienia stanu prawnego, ponieważ zmieniane przepisy, a ściślej normy z nich wywodzone, już dziś mają treść wyrażoną w projekcie. Obecnie nie istnieją więc „inne miejsca pierwszej sprzedaży”. Nadal możliwe jest funkcjonowanie większej lub mniejszej liczby „centrów pierwszej sprzedaży”. Projekt ma na celu tylko usunięcie wątpliwości, które mogą istnieć po stronie adresatów.

4. Konsultacje

Pisma w sprawie projektu przedstawili: Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Federacja ZZ Marynarzy i Rybaków, Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Morski Instytut Rybacki. W pismach nie zanegowano celowości przyjęcia projektu, zwracano jednak uwagę na konieczność zmian ustawie, choć nie związanych z wykonaniem wyroku TK.

5. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 11 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-878/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna o zgodności z prawem Unii Europejskiej senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego (przedstawiciel wnioskodawcy: senator Andrzej Stefan Grzyb)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r., poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt zmierza do zmiany art. 23 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 168; dalej: ustawa). W wersji obowiązującej zmieniany przepis w ustępie pierwszym ustanawia zasadę, zgodnie z którą pierwsza sprzedaż ryb, których zasoby wymagają wzmożonej ochrony lub wzmożonego nadzoru, odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży lub innym miejscu pierwszej sprzedaży określonym przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa. Projektowana zmiana polega na ograniczeniu miejsc sprzedaży do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii – centrów pierwszej sprzedaży. Konsekwentnie, z ustępu trzeciego tego przepisu, określającego podstawę prawną rozporządzenia wykonawczego, proponuje się wykreślić upoważnienie do określenia przez ministra miejsca pierwszej sprzedaży. Proponowane zmiany ustawy mają na celu wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 października 2010 r. (sygn. akt Kp 1/09).

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej proponowaną regulacją

Analizując projekt pod kątem zgodności z prawem UE należy wziąć pod uwagę postanowienia:

- rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego

rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz. Urz. UE L 343 z 22.12.2009; dalej: rozporządzenie 1224/2009);

- rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz. Urz. WE L 17 z 21.1.2000, ze zmianami, dalej: rozporządzenie 104/2000).

3. Analiza projektu pod kątem prawa Unii Europejskiej

Zmiany zaproponowane w projekcie polegają na modyfikacji ustawowego katalogu miejsc pierwszej sprzedaży produktów rybnych. Zmiana nie odnosi się do przedmiotowego zakresu obowiązku dokonywania pierwszej sprzedaży wyłącznie w określonych miejscach. Obie kwestie są jednak ze sobą ściśle powiązane i podlegają regulacji prawa UE. Ze względu na zakres zlecenia (ocena zgodności z prawem UE projektowanego art. 23 ustawy) niniejsza opinia zasadniczo odnosi się tylko do pierwszego z tych zagadnień. Drugie zagadnienie zostało zasygnalizowane wyłącznie w stopniu koniecznym z punktu widzenia analizy pierwszego.

Dla prowadzonych ustaleń podstawowe znaczenie ma zasada odnosząca się do pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa, wyrażona w art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby wszystkie produkty rybołówstwa były po raz pierwszy wprowadzane do obrotu w ośrodku aukcyjnym lub u zarejestrowanych nabywców, lub w organizacjach producentów. Sformułowanie art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009 przesądza o tym, że przepis ten wymaga wdrożenia do krajowego porządku prawnego („państwa członkowskie zapewniają”). W Polsce dyspozycję tego przepisu wykonują obowiązujące art. 13 i art. 23 ustawy, na których podstawie wyróżniane są podmioty wprowadzające produkty rybne do obrotu. Po pierwsze, w art. 13 ustawy ustanowiona została kategoria przedsiębiorców wpisanych do rejestru przedsiębiorców skupujących produkty rybne. Przedsiębiorcy ci uprawnieni są do skupu produktów rybnych, które wprowadzane są do obrotu. W ustępie pierwszym tego przepisu mowa jest o przedsiębiorcach uprawnionych do skupu wprowadzanych do obrotu produktów rybnych pochodzących z połowów w wodach morskich. Wyłączny charakter uprawnienia do skupu tych produktów przez zarejestrowanych nabywców wynika w tym przypadku wprost z ustawy. Ustęp drugi traktuje natomiast o skupie innych produktów rybnych. Zgodnie z tym przepisem w kompetencję do określenia innych produktów rybnych, które mogą być skupowane od producenta wyłącznie przez przedsiębiorców skupujących wpisanych do

rejestr, wyposażony został minister właściwy do spraw rybołówstwa. Minister ten może wydać w tej sprawie rozporządzenie, mając przy tym na uwadze zapewnienie racjonalnego gospodarowania żywymi zasobami wód, ich ochronę oraz zapewnienie środków kontroli obrotu określonymi gatunkami ryb. Pełne wykonanie art. 59 ust. 1 rozporządzenia – w zakresie produktów rybnych innych niż pochodzące z połowów w wodach morskich, pozostaje zatem w gestii ministra (ustawowe ramy jego wykonania już istnieją). Po drugie, art. 23 ustawy określa – w wersji projektowanej – gatunki ryb (wymagające wzmożonej ochrony lub wzmożonego nadzoru), których pierwsza sprzedaż może nastąpić wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży. Przepis ten zawiera regułę szczególną względem zasad ogólnych dotyczących pierwszej sprzedaży z art. 13 ustawy. Analiza obu przywołanych przepisów ustawy (art. 13 i art. 23) wymaga uwzględnienia ustawowych definicji pojęć producenta i centrum pierwszej sprzedaży. Pierwsze z tych pojęć definiowane jest w ustawie poprzez odesłanie do definicji zawartej w art. 1 tiret pierwsze rozporządzenia 104/2000 (art. 3 pkt 1 ustawy). Zgodnie z tym przepisem producentem jest osoba fizyczna bądź prawna, która wykorzystuje środki produkcji do wytwarzania produktów rybołówstwa z zamiarem wprowadzenia ich do obrotu po raz pierwszy. Z kolei, centrum pierwszej sprzedaży stanowi wyodrębniony w porcie rybackim lub przystani rybackiej obiekt wyposażony w niezbędną infrastrukturę, w szczególności wyładunkową i transportową, przeznaczony do prowadzenia sesyjnej lub aukcyjnej sprzedaży ryb, prowadzony przez uznaną organizację producentów, o której mowa w przepisach rozporządzenia 104/2000 (art. 3 pkt 2 ustawy). Biorąc pod uwagę te ustalenia należy uznać, że na gruncie projektowanej ustawy istnieją podstawy prawne zapewnienia, by wszystkie produkty rybołówstwa były po raz pierwszy wprowadzane do obrotu u zarejestrowanych nabywców (przedsiębiorców skupujących produkty rybne od producentów) lub – w określonym zakresie – w ośrodkach aukcyjnych lub w organizacjach producentów (w centrach pierwszej sprzedaży, które prowadzone są przez organizacje producentów i przeznaczone do prowadzenia sesyjnej lub aukcyjnej sprzedaży ryb). Oznacza to, że wymóg dotyczący miejsca pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa z art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009 jest – na gruncie projektowanego art. 23 ustawy – spełniony.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że powyższy wniosek wiąże się z założeniem, że pojęcie „produkty rybołówstwa”, o którym mowa w art. 1 tiret drugie rozporządzenia 104/2000 i w art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009 i które wyznacza przedmiotowy zakres obowiązku odnoszącego się do pierwszej sprzedaży jest tożsame zakresowo z pojęciem „produkty rybne” z obowiązującego art. 13 ustawy. Jak stanowi art. 5 ust. 1 ustawy, produktami rybnymi są produkty rybne, o których mowa w art. 1 tiret drugie rozporządzenia 104/2000. Ze względu na zakres niniejszej opinii (badanie zgodności z prawem UE projektowanego art. 23 ustawy) wskazane założenie nie podlega weryfikacji. Stanowi ono warunek uznania za zgodne z rozporządzeniem 1224/2009

obowiązujących – i nieobjętych projektowaną zmianą – przepisów ustawy. Warto jednocześnie zauważyć, że przyjęcie innego założenia – tj. że produkty rybne stanowią wyłącznie jedną z kategorii produktów rybołówstwa – nie prowadzi do wniosku, że projektowana zmiana art. 23 ustawy jest sprzeczna z art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009, lecz do wniosku, że zmiany wymagają obowiązujące przepisy ustawy, określające przedmiotowy zakres regulacji dotyczącej pierwszej sprzedaży (w szczególności art. 13 ustawy). Te przepisy nie są jednak objęte projektem ustawy. Artykuł 23 – zarówno w wersji obowiązującej, jak i projektowanej – określa miejsca, w których dokonywana jest pierwsza sprzedaż określonych (niektórych) gatunków ryb. Projektowane art. 23 ust. 1 i ust. 3 ustawy nie są sprzeczne z art. 59 ust. 1 rozporządzenia 1224/2009. Projekt nie jest sprzeczny z prawem UE.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego nie jest sprzeczny z prawem UE.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 11 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-879/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego (przedstawiciel wnioskodawcy: senator Andrzej Stefan Grzyb) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt zmierza do zmiany art. 23 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (Dz. U. z 2011 r. Nr 34, poz. 168; dalej: ustawa). W wersji obowiązującej zmieniany przepis w ustępie pierwszym ustanawia zasadę, zgodnie z którą pierwsza sprzedaż ryb, których zasoby wymagają wzmożonej ochrony lub wzmożonego nadzoru, odbywa się wyłącznie w centrum pierwszej sprzedaży lub innym miejscu pierwszej sprzedaży określonym przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa. Projektowana zmiana polega na ograniczeniu miejsc sprzedaży do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii – centrów pierwszej sprzedaży. Konsekwentnie, z ustępu trzeciego tego przepisu, określającego podstawę prawną rozporządzenia wykonawczego, proponuje się wykreślić upoważnienie do określenia przez ministra miejsca pierwszej sprzedaży. Proponowane zmiany ustawy mają na celu wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 października 2010 r. (sygn. akt Kp 1/09).

Projekt zmierza do zmiany przepisów wykonujących art. 59 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz. Urz. UE L 343 z 22.12.2009). Zmian ta nie ma znaczenia z punktu widzenia obowiązku dostosowawczego. Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla